

A photograph of the Hollywood sign on a hillside at sunset. The sky is filled with vibrant orange, red, and blue clouds. The sign is illuminated by the warm light of the setting sun. The hillside is covered in dry, scrubby vegetation.

HOLLYWOOD

Rob van Scheers

In
Hollywood

Reportages en portretten

Inhoud

Proloog	7
Hollywood à gogo: een straatweg vol verhalen	10
Hollywood in cijfers	43
Daar geraken	45
Mulholland Drive: over de A- en de F-erotie	47
Handboek Hollywood	54
LA <i>Noir</i> : de stad als hoofdverdachte	56
Wat de Amerikanen ervan vinden	72
Op naar Hollywood!	74
Tóch wereldliteratuur	77
Bel HJTHNWRKGM&F!!!	84
Let's get lost	89
De sequel van <i>Heat</i> is (vooralsnog) een boek	95
Hebbeding: Beknopte geschiedenis van de MacGuffin	97
In de remake	105
James Cameron: de weg van alle water	112
Gokken in Vegas	118
Meester en leerling	131
Twang	139
'En jij bent... Lurch!!!'	141
Verborgene continuïteit	146
Mag ik een handtekening?	157
Als de krant belt	160
Humor zonder grenzen	164
Donald Sutherland: Mister X	169
Mister X II	172
Bullebakken op de set	176
De Groucho Marx van de rock-'n-roll	184
Tarantino's Hollywood	188
Een love ride met Jay Leno en Peter Fonda	195
Vrijdagdagavond, filmavond	200
Ster in zijn eigen uitdijende heeal	202
Bij ons in de Valley	209
Kevin is on the road	217

Op de staart getrapt	219
Hij, Ali	224
Herrie in de tent	233
Roem: volgens Jane Fonda	238
De Joker afgeschminkt	249
Een Sophia-verschijning in Vlissingen	255
Een Gershwin voor onze tijd	259
Brians onvoltooide	262
De oude professor	267
Als Hollywood naar Holland komt: de Carradine-connectie	270
Misverstand	276
Stille kracht	277
Requiem voor de goodiebag	284
De koning van Hollywood	288
Van kanonnenvoer tot Oscar	303
Jayne en Jan	306
Liefde overwint alles	308
Overleven op de rode loper	312
Goede <i>car chase</i> , nooit weg	314
Van vader op zoon	320
'Ik kijk naar haar'	324
Het feestje van de eeuw	331
Plagiaat in het kwadraat	336
Andermansleed-vampiers	339
Wachten op Nastassja	344
Harakiri in Hollywood	349
Het Wilde Westen ligt in Spanje	356
Naasteliefde	366
Jumping the shark	368
Haat, haat en een klein beetje liefde	376
Nooit meer Hollywood	382
Anatomie van een flop: <i>Showgirls</i>	386
Opje	396
Epiloog	408
Register	411

Hollywood à gogo: een straatweg vol verhalen

De route: Sunset Blvd, Los Angeles

Vandaag is de dag. Vandaag gaan we de Grand Tour doen. Lekker lui cruisen over Sunset Boulevard, de aorta van Los Angeles. Locaties hoppen, met de popcultuur als rode draad. *Hollywood à gogo*.

Er bestaan slechtere manieren om je tijd te verdoen dan met een trip over veruit de vermaardste straatweg van Amerika's westkust. Sterker: er hangt verwachting in de lucht.

Stipt op tijd verschijnt Stephanie in de hotellobby. 'Ready? De motor draait al.'

Stephanie is Stephanie Gonot – een in Los Angeles gevestigde freelance fotograaf die haar weg binnen dit grootstedelijk inferno wel weet te vinden. Op basis van de eerste indruk zou je dat misschien niet denken. Petite postuur, halflang bruin haar met pony, zomerse outfit, nogal meisjesachtig allemaal – maar schijn bedriegt. *Tough cookie*, Stephanie. Ze heeft een indrukwekkend cv. Daar staan titels op als *The New York Times*, *WIRED* en *The New Yorker*, en reclamewerk voor mer-

ken als Nike en Apple doet ze trouwens ook. We hebben samen al eerder reportages gemaakt.

Het is in haar zilverkleurige Pontiac Torrent dat we Sunset zullen afstruinen. Die aorta van Los Angeles is 22,4 mijl lang, wat omgerekend neerkomt op 36 kilometer en 5 meter exact. En dat had nog eens ruim 9 kilometer langer kunnen zijn als het staartje in 1994 niet was omgedoopt tot de Cesar Chavez Avenue, vernoemd naar de oprichter van de United Farm Workers of America, de Boerenvakbond. Dat staartje ligt in East LA – de Spaanstalige buurt waarvan de band Los Lobos de voornaamste ambassadeur is – maar wij beginnen onze speurtocht aan de voet van Sunset en dat kan alleen maar het strand van Santa Monica zijn.

‘Eerst naar Gladstone’s toch?’ vraagt Stephanie als we voor de deur van het kusthotelletje Carmel by the Sea in haar auto stappen. Sinds 1993 is dat mijn vaste pleisterplaats aan 2nd & Broadway in Santa Monica als ik weer eens een journalistiek klusje in Los Angeles heb. Het is een mooi pand uit 1928, in beaux-arts-stijl, vermengd met Spaans-koloniale invloeden, gepleisterde witte muren, vier verdiepingen, en al geliefd bij de sterren van het Oude Hollywood. En het beste nieuws: het ligt op een steenworp afstand van die fotogenieke Santa Monica Pier. Daar kun je alleen maar verliefd op worden, een heerlijke plek om te hangen.

Heel in het begin was er in hotel Carmel weleens iets van spraakverwarring. Dat komt omdat Amerikanen mijn achternaam niet kunnen uitspreken.

‘Mister Sanchez?’

‘Uhm... nee. Vén Scheers. Van. Als in Vén Halen.’

‘Ohhhh... Vén Hélen. Die band ken ik,’ zei manager Cherie dan.

(Die truc heb ik hier vaker gebruikt, totdat ik er zelf moe van werd. In restaurants zeg ik nu maar: mister Roberts. Werkt ook goed.)

Het is acht uur ’s ochtends, en de lucht verradt de zogeheten *June Gloom*. Een terugkerend verschijnsel in deze maand waarbij de zon ’s ochtends schuilgaat achter wolken en mist. Gebeurt trouwens ook wel in mei, en dan spreekt de weerman hier over: *May Gray*.

Daar hebben we The Beach Boys nooit over gehoord toen ze zo zonnig zongen over *Californian Girls* en *Surfin' U.S.A.* – en dat we de leraar maar moesten zeggen dat we de hele zomer uit surfen zouden gaan, we niet konden wachten tot het weer juni was. Meerstemmig gejubel van The Beach Boys onderstreepte de voorpret: ‘*We’re on surfari to stay, surfin’ U.S.A.*’

Op dit tijdstip trotseert slechts een enkeling de golven, zo zien we als we de einder afturen op zoek naar Californische dudes op *surfari*. Dat doen we vanaf het terras van Gladstone’s 4 Fish met zijn blauwwitte parasols, een visrestaurant uit het middensegment (mixed visschotel Sunset Tower klein: 60 dollar; mixed visschotel Malibu Tower gigantisch: 125 dollar).

Die strandtent staat precies onder de kruising van de Pacific Coast Highway (PCH) met Sunset Blvd – op hoge poten in het zand. Cappuccino serveren ze ook als ze eigenlijk nog niet open zijn, blijkt.

‘Ja joh, de straatweg ligt bezaaid met vergeten verhalen en anekdotes. Op, onder en naast het asfalt,’ zeg ik tegen Stephanie als ze vraagt wat we met onze mobiele pelgrimage op deze Sunset Boulevard vierbaansroute – waarmee eind negentiende, begin twintigste eeuw een begin werd gemaakt – nu eigenlijk hopen aan te treffen.

Ik snap haar vraag wel. Zij woont hier. Voor Stephanie is alles normaal. LA is immers de ultieme NOW society, daar leven ze in het heden, kijken vooruit, en eigenlijk nooit terug. *LTS*, zeggen ze dan. Als in: *Life’s too short*. De laatste tijd is er wel iets veranderd, maar toen ik hier voor het eerst kwam viel er bijna geen boek over de lokale geschiedenis te vinden. Interesseerde ze niet. Oud nieuws. En dat, terwijl tussen de rafelranden van de geschiedenis zoveel plezier te vinden valt. ‘Ze zijn er al wel, hoor, die verhalen. Ze hoeven alleen nog maar even opgeschreven te worden,’ zeg ik haar.

Ter illustratie vertel ik dat we bij Gladstone’s nu precies op de plek staan waar in 1911 een van de eerste filmstudio’s werd opgetrokken. Verleid door de goedkope grond en de ogenschijnlijk perfecte omstandighe-

Inceville

den begon filmproducent Thomas Ince hier zijn ‘Inceville’ – twee jaar later telde zijn filmfabriek al zevenhonderd werknemers.

Specialiteit van deze moderne studio was de zwijsende western. In zijn streven naar authenticiteit huurde de producent rondreizende wild-westshows in, inclusief de toenmalige kasmagneet cowboy William S. Hart, en ook een halve stam Sioux-indianen, en ze bleven allemaal slapen.

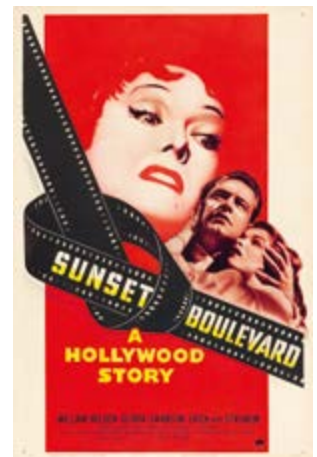
Tot de hitfilms van Inceville behoren *War on the Plains* (1912) en *Custer's Last Fight* (1912), maar helaas deed de flop *Civilisation* (1916) deze producent de das om. Noodgedwongen moest de filmmagnaat zijn studio doorverkopen aan zijn ster William Hart, en later vertelde Ince hoe hij buiten die zomermist had gerekend. Veel producties raakten achter op schema en zijn banksaldo – met al die langdurig verblijvende gasten – niet minder. Ook als ‘Hartville’ redde ‘Inceville’ het niet, in 1922 werden de poorten voorgoed gesloten.

Vandaag is er geen spoor meer van Inceville te vinden, zelfs geen plaquette, daar ga je al, LA – dus laten ook wij de Pacific achter ons.

Grommend schiet de Pontiac Torrent de eerste steile meters van Sunset Boulevard op. Die straatweg staat uiteraard synoniem voor glitter en glamour, iets wat alles te maken heeft met de Amerikaanse filmindustrie die hier zijn oorsprong vindt. Maar tegelijkertijd is het volgen van de weg de beste manier denkbaar om dat hele grote Los Angeles te exploreren.

Sunset Boulevard doorsnijdt alle mogelijke buurten en etniciteiten, van de gefortuneerde witte middenklasse uit de Pacific Palisades tot aan Chinatown en de Mexicaanse barrio's in de oude binnenstad. Alleen de overwegend zwarte wijken liggen wat verder van de boulevard af.

Zo is het cruisen over Sunset een cultureel én sociologisch avontuur, al moet wel direct worden verklapt dat de villa waar die beroemde gelijknamige film van Billy Wilder uit 1950 werd gedraaid nooit

op Sunset heeft gestaan. In de film woont de gevallen filmster Norma Desmond (Gloria Swanson) op 10086 Sunset Boulevard, maar in werkelijkheid stond de villa mijlen verderop, op 641 South Irving Blvd. En erger nog: de villa met zwembad, die eigendom was van oliemagnaat J. Paul Getty – hij liet er actrice Ann Rork logeren, zijn vierde ex-vrouw – is in december 1956 gesloopt. Ervoor in de plaats kwamen een parkeerterrein en kantoren van Getty Oil. Ook dat is enorm LA, want slopen zit de circa 3,9 miljoen *Angelenos* – met de suburbs meegerekend 18 miljoen – in het bloed. Gelukkig blijven er nog voldoende *landmarks* over.

Het is al knap benauwd, en de lucht scheurt maar niet open – we hebben mazzel dat onze volgende stop een opulente oosterse tuin aan 17190 Sunset is. Verkoeling in een uitgesproken LA-curiosum: het Lake Shrine of the Self-Realization Fellowship. Denk: torenhoge palmen, kabbelende beekjes en een vijver vol waterlelies en heilige lotussen waarin zwanen, eenden, schildpadden en koikarpers zwemmen.

Dit is het idyllische domein van de club die op 20 augustus 1950 werd opgericht door Paramahansa Yogananda (1893-1952), de yogi die uitblonk in raadselachtige quotes: ‘Leer om kalm te blijven en je zult altijd gelukkig zijn.’

De tuinman heeft daar vanochtend even geen boodschap aan. Het zweet staat nu al op zijn voorhoofd.

Wij willen graag weten of het waar is van de as van Mahatma Gandhi, die volgens de Fellowship hier in een sarcofaag ligt. En misschien wel vreemder nog: wat doet die zestiende-eeuwse Hollandse molen toch tussen de gebedstempels?

‘De as van Gandhi,’ weet de tuinman, ‘is op meerdere plekken op aarde verspreid en uitgestrooid, maar ook wij hebben een urn van hem in onze gebedstuin.’ Hij kijkt er met gepaste trots bij, maar dat is nog lang niet alles, blijkt.

Wisten we wel dat Elvis Presley hier graag mocht komen als hij weer eens in LA was? (Vast voor die tamelijk onbeduidende reeks aan speelfilms, denk ik erbij). ‘Dan was The King op zoek naar contemplatie.’

De familie van de overleden Beatle George Harrison hield hier in 2001 haar wake voor de gitarist. In 2017 deden de erven van rockster Tom Petty dat nog eens dunnetjes over.

Zo bezien begint deze plek toch aardig het Père Lachaise van Los Angeles te worden, mogen we wel concluderen.

En die Hollandse molen?

‘O, dat is een reproductie, ontworpen door de vorige eigenaar van de tuin, meneer H. Everett ‘Big Mac’ McElroy. Hij was decorbouwer bij Twentieth Century Fox. De molen is nooit gebruikt, zelfs niet in een speelfilm, maar Paramahansa Yogananda heeft ’m laten ombouwen tot een kapel voor diensten en meditatie.’

En of wij hem nu willen excuseren, want hij heeft nog een boel werk te doen.

Ja, dat snappen we.

Toch wel een bijzondere plek dit, dus mocht je ooit eens in de buurt zijn...

Stephanie herstart de auto, en Sunset meandert voor onze wielen onverstaanbaar door. We naderen de Pacific Palisades – een betere buitenwijk boven op een klif en met uitzicht op zee. De strak aangeharkte grasveldjes grenzen aan fraaie houten huizen die zo lijken weggeplukt uit een Spielberg-vertelling over Suburbia.

Een intellectuele enclave was het evenzeer. De Palisades werd een geliefd ballingsoord voor uit nazi-Duitsland gevluchte schrijvers, onder wie Thomas Mann en Bertolt Brecht. Zij vonden de Palisades paradijselijk, en daar valt iets voor te zeggen. Componist Igor Stravinsky woonde hier trouwens ook, net als Edward Hopper, Henry Miller, Aldous Huxley en Ronald Reagan, de lijst is te lang om op te noemen.

Na zijn overstap in 1985 uit Nederland vestigde Paul Verhoeven zich na wat omzwervingen in de Palisades. Met zijn gezin woonde hij in een

